

A N K E T I L S V A R

til

Norges Høyesterett

Oslo, 22. juni 2012
Ref: M3147953/1/101559-
094/WMM

Sak nr.: 12-016153ASK-GULA/AVD2

Ankende part 1:	Steinar Kolnes Sør Kolnesveien 78 4050 SOLA
Ankende part 2:	Finn Byberg Roaldsøyveien 58 4085 HUNDVÅG
Ankende part 3:	Arne Helvig Fjorddrottveien 2B 4085 HUNDVÅG
Ankende part 4:	Ove Martin Kolnes Ølberg Havneveg 34 4053 RÆGE
Ankende part 5:	Biofuel Afrika AS v/ styreleder Arne Helvig Verven 12 C 4014 STAVANGER
Ankende part 6:	Biofuel Africa Ltd. PMB 183 KAPT ACCRA GHANA
Prosessfullmektig:	Advokat Hege B. Ersdal Advokatfirmaet Steenstrup Stordrange DA Postboks 1829 Vika 0123 OSLO

Ankemotpart: Statoil ASA
v/styrets leder
Forusbeen 50
4035 STAVANGER

Prosessfullmektig: Wiersholm, Mellbye & Bech, advokatfirma AS
v/ advokat Kyrre Eggen
Postboks 1400 Vika
0115 Oslo

Saken gjelder: Videre anke over kjennelse vedrørende begjæring om utleveringspålegg i privat straffesak

1. INNLEDNING

Det vises til de ankende parter anke av 1. juni d.å. over Gulating lagmannsretts kjennelse av 15. mai d.å. Anken ble forkynt for Statoil ASA 15. juni 2012, og tilsvarefristen løper dermed ut 22. juni s.å. Dette anketilsvaret er dermed rettidig.

Gulating lagmannsretts kjennelse avgjør en anke over Stavanger tingretts beslutning om ikke å ta til følge de ankende parter begjæring om utleveringspålegg. Anken er begrunnet med angivelige feil ved lagmannsrettens rettsanvendelse, herunder anvendelsen av strpl. §§ 210 og 294. Som følge av at anken er en videre anke over en kjennelse, er ankeadgangen begrenset i henhold til strpl. § 388 (1). Dette innebærer at det kun er lagmannsrettens prinsipielle lovforståelse som vil kunne prøves av Høyesterett, og ikke lagmannsrettens konkrete lovanvendelse, jf. strpl. § 388 (1) nr. 3.

Statoil gjør gjeldende at lagmannsrettens lovtolkning er korrekt, slik at anken blir å forkaste (se punkt 2 nedenfor).

De ankende parter har – ved siden av lovtolkningsspørsmålet – også fremsatt en rekke innsigelser mot lagmannsrettens konkrete lovanvendelse. Disse innsigelsene kan ikke tas stilling til av Høyesterett, men kommenteres likevel kort nedenfor i punkt 3.

Når det gjelder sakens bakgrunn, vises det til lagmannsrettens saksfremstilling (kjennelsen s. 2 til 4). Lagmannsrettens bevisbedømmelse kan under enhver omstendighet ikke overprøves.

2. LAGMANNSRETTENS LOVFORSTÅELSE ER KORREKT

Om lagmannsrettens prinsipielle lovforståelse uttales det i anken på s. 6 (øverst):

“Lagmannsretten tar i kjennelsen 15. mai 2012 utgangspunkt i at for utlevering “må det som kreves utlevert, IDD-rapporten og DD-rapporten, kunne “antas å ha betydning som bevis” ved den tolkningen som må foretas av Quote A, jf. straffeprosessloven § 210” (kjennelsen s. 13)

De ankende parter er enige i lagmannsrettens utgangspunkt. Det anføres imidlertid at lagmannsretten har tolket strpl. § 210 uriktig og således lagt til grunn en for høy terskel for hva som kan antas å ha betydning som bevis.

Det følger av ordlyden i § 210 at det ikke stilles strenge krav til tingens betydning som bevis – en rimelig mulighet er nok jf. straffeprosesslovens kommentarutgave (Bjerke og Keiserud, 4. utg.) s. 725. Den lave terskelen må sees i sammenheng

med hensynet til sakens opplysning. Videre hører det under rettens bedømmelse i hovedsaken å avgjøre hvor stor betydning beviset faktisk har.”

Det rettslige vurderingstemaet som skisseres i anken er i overensstemmelse med lagmannsrettens tolkning av strpl. § 210, se kjennelsen s. 13 (midt på siden):

“Spørsmålet er om en IDD-rapport og DD-rapport kan “antas å ha betydning som bevis” i foreliggende sak, slik at retten kan pålegge besitteren å utlevere rapportene såfremt han plikter å vitne i saken, jf. straffeprosessloven § 210. Om en ting kan antas å ha betydning som bevis, må avgjøres etter en konkret vurdering. Det stilles ikke strenge krav. En rimelig mulighet er nok, jf. Bjerke/Keiserud/Sæther, Kommentaarutgave til straffeprosessloven, side 725.”

Idet det rettslige vurderingstemaet er likt, synes det uklart for ankemotparten hva de ankende parter mener er et uttrykk for uriktig lovtolkning. Statoil kan ikke se at det hefter feil ved lagmannsrettens tolkning av strpl. § 210, og gjør gjeldende at denne er korrekt.

De øvrige deler av lagmannsrettens lovtolkning – spørsmålet om hvilke bevistemaer som generelt vil være relevante ved vurderingen av om strl §§ 246 eller 247 er overtrådt (jf. kjennelsen s. 13, nest siste avsnitt og s. 14, midt på siden), samt hvilke bevistemaer som generelt vil være relevante ved aktsomhetsvurderingen etter skl. § 3-6 (jf. kjennelsen s. 14, nest siste avsnitt) – er ikke angrepet gjennom anken.

Statoil gjør på denne bakgrunn gjeldende at anken blir å forkaste.

3. KOMMENTARER TIL ØVRIGE ANFØRSLER I ANKEN

De øvrige anførselene i ankens punkt 3 gjelder lagmannsrettens konkrete rettsanvendelse og/eller bevisbedømmelse; spørsmålet om det er en rimelig mulighet for at IDD-rapporten og/eller DD-rapporten kan antas å ha betydning for de spørsmål saken reiser. Disse ankegrunnene kan ikke prøves av Høyesterett, jf. strpl. § 388 (1). Statoil finner likevel grunn til å knytte enkelte kommentarer til anførselene som fremsettes i anken.

I anken på s. 6-7 har de ankende parter under henvisning til Tønsberg Blad-saken (Rt. 2003 s. 928) tatt til orde for at *“fremleggelse av IDD-rapporten vil kunne ha betydning som bevis med hensyn til om Quote A skal anses som videreformidling av en ærekrenkende beskyldning fremsatt av andre, eller om fremsettelsen av utsagnet skal likestilles med beskyldning fremsatt uten kildeangivelse – noe som igjen vil ha innvirkning på vurderingen etter strl. §§ 246 og 247.”*

Til dette vil Statoil bemerke at det ikke er omtvistet at Quote A ble videreformidlet uten konkret angivelse av hvem som er kilden bak utsagnet. Hvorvidt kilden til Quote A ble oppgitt i forbindelse med videreformidlingen av utsagnet er derfor ikke et bevistema i saken. Statoil har for øvrig vanskelig for å se hvordan fremleggelse av IDD-rapporten og/eller DD-rapporten eventuelt ville kunne belyst dette, all den tid videreformidlingen av Quote A, som lagmannsretten har lagt til grunn, skjedde helt løsrevet fra den underliggende IDD-rapporten og DD-rapporten (se lagmannsrettens kjennelse på s. 14, midt på siden). Hva en videreformidling uten konkret kildeangivelse skal anses som – den *rettslige rubriseringen* av videreformidlingen – er ikke et bevisspørsmål og vil følgelig heller ikke kunne belyses gjennom fremleggelse av IDD-rapporten eller DD-rapporten. Anførselen kan derfor ikke føre frem.

Videre har de ankende parter anført at IDD-rapporten vil *“være egnet til å belyse hvilken metode Statoil har brukt ved innhenting av Quote A, hvem som er kilde, om det er tale om en pålitelig kilde mv. Disse opplysningene vil igjen ha betydning for hvorvidt Statoil “burde forstått” ovennevnte og handlet annerledes”* (anken s. 7, midt på siden).

I forhold til dette viser Statoil til lagmannsrettens vurderinger øverst på s. 15 i lagmannsrettens kjennelse.

De ankende parter har også gjort gjeldende at lagmannsretten har foretatt en uriktig anvendelse av strpl. § 294 når den finner at fremleggelse av IDD- og DD-rapporten ikke er nødvendig for at saken skal opplyses fullstendig. Anførselen er ikke begrunnet utover en henvisning til anførselene knyttet til strpl § 210. Statoil bestrider at lagmannsrettens anvendelse av strpl. § 294 er uriktig, da dokumenter som ikke kan antas å ha betydning som bevis i saken heller ikke vil kunne være nødvendige for at saken skal opplyses fullstendig.

4. SAKSKOSTNADER

Statoil krever dekket sine omkostninger i forbindelse Høyesteretts behandling av anken, jf. strpl. §§ 439 (1) og 440 (1) jf. tvl. § 20-8 (2) annet punktum. Salæret forbindelse med gjennomgang av lagmannsrettens kjennelse og anken samt utarbeidelse av anketilsvar utgjør kr. 19.800 fordelt på 6,5 timer.

Det fremsettes ikke påstand om særskilt tilkjennelse av sakskostnader for tingretten og lagmannsretten, idet krav om sakskostnader følger av påstanden om at anken forkastes, jf. påstandens punkt 1.

5. PÅSTAND

På vegne av Statoil ASA nedlegges slik

påstand:

1. Anken forkastes.
2. Statoil ASA tilkjennes sakskostnader for Høyesterett.

Dette anketilsvar i fire eksemplarer, hvorav ett eksemplar sendes retten, to eksemplarer sendes advokat Ersdal direkte og ett beror her.

Oslo, 22. juni 2012

Kyrre Eggen
advokat